

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku H. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury w związku z pracą w warunkach szczególnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z odwołania H. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. w przedmiocie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, na skutek apelacji organu rentowego, zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem wnioskodawcy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy postępowania, jak i przepisy prawa materialnego wskazane w podstawach skargi kasacyjnej. Nie mając wiedzy specjalnej zaniechał przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego i dokonał samodzielnie oceny charakteru pracy wykonywanej przez skarżącego

dochodząc do błędnego wniosku, że nie była to praca w warunkach szczególnych. Sąd odwoławczy dokonał również błędnej wykładni przepisów prawa co przyczyniło się do oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Przede wszystkim z uzasadnienia wniosku nie

wynika, jakie przepisy prawa zostały w ocenie wnioskodawcy w ewidentny sposób naruszone przez sąd odwoławczy. Rolą Sądu Najwyższego nie jest wyręczenie skarżącego w realizacji tego obowiązku i doszukiwanie się tych przepisów w podstawach skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2014 r., III SK 65/13, LEX nr 1463900). Ponadto nawet uwzględniając podnoszone w podstawach skargi zarzuty nie można uznać skargi za oczywiście uzasadnioną. Zgodnie z ustaleniami faktycznymi w sprawie, które byłyby zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej, praca w okresie spornym w zakładzie C. spółce z o.o. była pracą w zakładzie przemysłu metalowego, a nie w zakładzie hutniczym (uzasadnienie str. 14). Tymczasem do prac w szczególnych warunkach według poz. 38 działu III załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się „Przerób złomu metali w zakładach hutniczych” (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Wyodrębnienie rodzaju prac w świetle przepisów cytowanego rozporządzenia ma charakter stanowiskowo - branżowy i nie można swobodnie wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w rozporządzeniu (wyroki Sądu Najwyższego z 24 marca 2015 r., II UK 191/14, niepubl.; z 12 lutego 2013 r., II UK 190/12, LEX nr 1360242; z 19 listopada 2012 r., LEX nr 1427713).

Skarżący nie podniósł innej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.